

Дивлюсь на тебе, і минуле

Михайло Старицький

Дивлюсь на тебе, і минуле
Знов вирина зі дна нечуле
І будить в хворім серці рій
Колишніх образів та мрій;
З тебе, красо, очей не зрушу...
У пустку темну, мою душу,
За кілька мученицьких літ
Прилинув знов вечірній світ
Й осяяв променем руїну;
Давно пережиту хвилину
Я в хворих грудях чую; знов
Вогнем знайомим грає кров,
Тріпоче маревом натхнення.
Вуста шепочуть мертве ймення,
Надія зноситься слаба,
На серці тихшає злоба...
І знов жага на світі жити,
Чинить добро, людей любити
Й оддати душі надбитий хист
Рідному краю на користь...
.....
Так у тім попелі руїни
Таяться довго ще жарини
І ждуть лиш вітру слухним днем,
Аби спалахнути вогнем!